

Biografische Sprookjes deel 4

7 sprookjes

Geschreven door HeinWalter
met tekeningen door leerlingen van basisschool De Omnibus

Biografische Sprookjes deel 4

2016
Uitgeverij De Zijderups

© 2016 Hein Walter

www.heinwalter.nl
www.dezijderups.nl

Dit project kwam tot stand met financiële steun van het VSBfonds, Fonds Sluyterman van Loo en Stichting RCOAK.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

Voorwoord

Biografische sprookjes. *Mijn leven is geen sprookje*, antwoordde iemand toen ik hem vroeg of ik een sprookje over zijn leven mocht schrijven. Ik kon de man niet overtuigen, hij deed niet mee. Gelukkig een heleboel anderen wel.

Ik heb er geen andere goede benaming voor gevonden, dus ik laat het bij sprookjes, ook al realiseer ik me dat die benaming niet echt de lading dekt. Een romanschrijver schrijft fictie en kan daar autobiografische elementen voor gebruiken, mijn manier van schrijven is dat ik de autobiografische elementen als uitgangspunt neem en daar fictie aan toevoeg. Dat kan resulteren in een magisch realistisch verhaal, een religieus of spiritueel verhaal en soms past echt de benaming sprookje. Het zijn allemaal verhalen van levens.

Het is een nieuw genre. Ik heb nu laten zien dat het goed werkt. Wie weet dat anderen deze manier van schrijven gaan navolgen.

Mijn werkwijze was als volgt. Ik ging op bezoek bij een bewoner van Archipel en nam drie leerlingen mee van basisschool De Omnibus. Groep 7. Er zijn vier groepen 7 op deze school. Ik sprak zo'n anderhalf uur met de bewoner over diens leven. Geen interview, maar een gesprek. De leerlingen maakten een visueel verslag van het gesprek. Na dat gesprek schreef ik de tekst. Daags erna ging ik bij de bewoner langs en las het sprookje voor. Als de tekst akkoord was, dan regelde ik een nieuwe ontmoeting. Dan las de oudere het sprookje voor aan de drie kinderen en tekenden zij illustraties bij het sprookje. Van het geheel maakte ik dit boek en ook een tentoonstelling.

Wat ook heel bijzonder was, was het voorlezen van het sprookje in school. Dan lazen de

ouderen hun eigen sprookje voor en namen we daarna even de tijd om vragen te beantwoorden en reacties in ontvangst te nemen.

Heel mooi om ouderen in de klas te zien, hun soms krakerige stemmen daar te horen en te ervaren hoe de kinderen muisstil naar hun verhalen luisteren. En ook mooi om te zien dat de emoties van de ouderen overslaan naar de kinderen.

Voor de ouderen was het voorlezen een bijzondere ervaring. Soms zelfs een overwinning. Alleen al het komen in een eigentijdse klas, zo volkomen anders van sfeer in vergelijking met de sfeer in de klas die zij zich herinneren uit hun jeugd, is een ervaring. Het valt de ouderen op dat de kinderen van nu zo vrij zijn, zichzelf zijn. Voor mij was het mooi om te zien dat de ouderen ook helemaal zichzelf waren.

Een project waar ik trots op ben! Voor alle betrokkenen was het een bijzondere ervaring.

Deze project maakt onderdeel uit van een groter project dat de titel *De Muren van Archipel* heeft gekregen. Bewoners van Archipel hebben kunst gemaakt, ze zijn op atelierbezoek geweest bij kunstenaars, naar musea geweest en ze hebben dus meegewerkt aan dit sprookjesproject.

Dank aan het VSBfonds, Fonds Sluyterman Van Loo en Fonds RCOAK voor hun financiële ondersteuning, maar vooral voor hun vertrouwen!

Hein Walter, juni 2016

Het biografische sprookje ‘Het poppetje’
schreef ik na de ontmoeting met Nel Bieshaar.

De tekeningen zijn gemaakt door Dominique Wiegers,
Bram Kortekaas, Nathan Groot.

Het poppetje

Er was eens een poppetje. Iedereen dacht dat het een gewoon meisje was, zelfs haar ouders dachten dat, maar Nel zelf wist al vanaf haar vroegste jeugd dat ze een poppetje was.

Dat ze vaak ziek was, haar leven lang, had daar direct mee te maken.

Hoe ze het te weten is gekomen? Een mevrouw heeft het haar verteld. Geen gewone mevrouw, maar misschien wel een engel, of een fee, wie zal het zeggen.

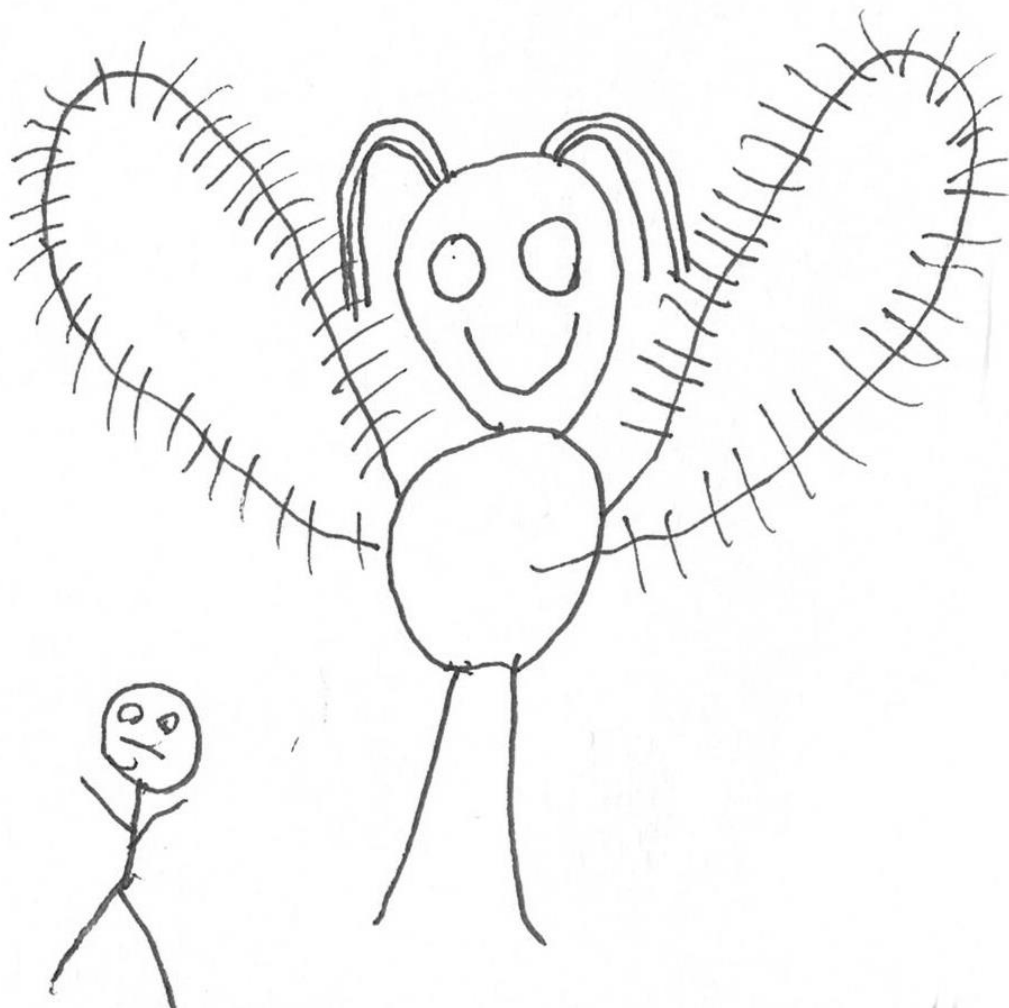
Die mevrouw had zomaar ineens in de kamer gestaan waar Nel aan het spelen was geweest.

Ze was niet geschrokken, want het was een lieve mevrouw met een vriendelijke stem.

Ze wist niet meer precies wat de mevrouw had gezegd, maar Nel had wel onthouden dat ze vertelde dat zij een poppetje was. En ook dat dat niet zomaar voor niks was.

Nel had namelijk een opdracht.

De precieze formulering was ze vergeten – ze was toen ook nog erg jong – maar de opdracht had te maken met overtuiging. Geloof in jezelf, of zoiets. Als ze dat zou doen, als ze haar leven lang zou volhouden om sterk en overtuigd beslissingen te nemen, dan zou ze op het laatst van haar leven een echte vrouw worden. Niet meer een lappenkleedje, maar een mens van ziel en bloed.



Ze zou vaak ziek zijn! Elke keer als ze ziek was, griep had, verkouden, koortsig, hoofdpijn had of erger, kanker, dan zou Nel zich weer realiseren dat ze werkelijk een poppetje was. En dan wist ze ook weer dat ze in zichzelf moest geloven.

Jaren later wist Nel niet meer zeker of de ontmoeting met die mevrouw had plaatsgevonden, of dat ze het had verzonnen, maar het feit was wel dat ze haar leven lang bleef denken en zeggen dat ze een poppetje was. En het mooie was ook dat ze haar leven lang in zichzelf geloofde!

De vader van Nel was topvoetballer geweest. Speler van Ajax, middenvelder, geselecteerd voor het Nederlands elftal. Hij leerde zijn dochter dat ze moest geloven in zichzelf. Hij had het zelf ook gekund! Je kunt immers alleen maar de top bereiken als je gelooft in jezelf!

Haar broers en zussen hadden haar steeds met twee voeten op de grond gedrukt – ze was de jongste en kreeg regelmatig te horen dat ze haar mond moest houden – haar vader tilde haar als het ware op.

Beide partijen sterkten haar! Haar eigen broers en zussen zowel als haar vader. Ze werd sterker en sterker, ook al was ze een poppetje en was ze vaak ziek.

Haar vader had connecties. Dat is de beloning die je krijgt als je de top bereikt. Dan wil iedereen met je bevriend zijn. Hij maakte handig gebruik van zijn verdiensten.

Toen Nel 18 was, regelde haar vader een baan voor haar bij Heineken. Ze kwam te werken aan de boekhoudmachine – een groot apparaat dat je zou kunnen beschouwen als een voorloper van de computer, lang voordat die werd uitgevonden.

Toen ze een paar jaar later met haar man een sigarenwinkel wilde kopen, met een woning erboven, was het haar schoonvader die voor het geld zorgde. Haar broers en zussen begrepen niet dat ze dat zomaar durfde, want in die tijd was het gewoon dat je een woning huurde!

Maar Nel was vastbesloten. Ze had bij een vriendin gezien dat het runnen van een winkel heel goed te doen was. En ze deed het! Ze geloofde in zichzelf!



Nel en haar man (hij was technisch hoofdamptenaar) kregen drie kinderen. Een van de drie was een brokkenpiloot. Die brak even vaak zijn been als andere kinderen de punt van hun potlood breken, en het heeft Nel en haar man heel veel zorgen opgeleverd; maar Nel vergat nooit in zichzelf te geloven.

Ook de oorlog deed mee. Een nare tijd met nare ervaringen. Na de oorlog dacht ze dat ze die verwerkt had, maar toen ze jaren na de oorlog in Frankrijk te gast was bij een man die vader bleek te zijn van een SS'er, moest ze erkennen dat de oorlog helemaal niet uit haar weg was.

De man rouwde om zijn gesneuvelde zoon en ter nagedachtenis aan hem hing zijn foto, in vol ornaat met hakenkruis en al, in de huiskamer. Het bracht haar terug naar de oorlog.

Daarna waarschuwden haar kinderen haar steevast! “Ma, geen oorlogsfilms kijken”.

Toch hebben die ervaringen haar gesterkt. Ze had een bodem voor een ziel ontwikkeld, een bodem die gepijnigd kon zijn en ook sterk. Maar ze was nog niet helemaal klaar, ze was nog niet ver genoeg. Ze was nog een poppetje!

En wie een poppetje is, die heeft geen ziel. Die moest ze nog verder verdienen.

Nel kwam alleen te staan. Haar man overleed. Nel kreeg ook nog eens kanker!

Voldoende redenen om het bijltje erbij neer te gooien, zou je denken, maar dat deed ze niet. Integendeel. Ze bleef vastberaden. Misschien juist door die schaduwrijke en

indrukwekkende ervaringen werd het voor haar meer dan duidelijk: een mens moet gewoon een ziel hebben, het is noodzakelijk. Als ze niet als poppetje aan haar einde wilde komen, dan moest ze volhouden en volharden.

En toen gebeurde het!

Op een dag, niet lang nadat haar man was overleden, werd haar het teken gegeven.

Al begreep ze het zeker niet meteen.

Dertien? Waar staat dat voor?

Haar eerste gedachte zou zijn aan een ongeluksgetal.

Wat gebeurde er?

Ze hoorde haar man snurken. Het was op klaarlichte dag, Nel was wakker.

Ze hoorde werkelijk haar man snurken.

Niet één keer, geen twee keer, maar dertien keer.

Ze had haar man natuurlijk wel vaker horen snurken, maar toen leefde hij nog en lag hij slapend in bed. Nu was hij niet in de kamer, niet in de slaapkamer, maar dood en begraven... en toch hoorde Nel haar man snurken.

Ze wist op dat moment niet dat dertien staat voor transformatie.

Twaalf staat voor de afronding, bij dertien begint de nieuwe cyclus. Als je bang bent voor vernieuwing, dan is dertien inderdaad een ongeluksgetal, maar Nel was absoluut niet bang voor het nieuwe. Nooit geweest.

Laat het oude los en laat het nieuwe binnenkomen, dat is wat dertien betekent.



En het nieuwe kwam binnen!

Op het moment dat de klank van de dertiende snurk wegstierf, kwam er een ziel door de kamer zweven, recht in het hart van het poppetje.

Nel haalde diep adem! Het ging vanzelf.

En met die adem nestelde de ziel zich in dat tengere lichaam.

Een poppetje? Nee, ze was geen poppetje meer, al bleef ze het nog wel steeds zeggen, meer uit gewoonte. Maar ze wist tegelijk dat ze nu zeker lang en gelukkig zou zijn als de dood haar eenmaal kwam halen. Ze hoefde niet bang te zijn dat ze in het niets zou verdwijnen.

Tuurlijk, ze zou meegaan, als de dood aan haar deur kwam. Ze was immers een meegaand type, altijd geweest. Als iemand haar vroeg, dan zei ze geen nee. Zo was ze haar leven lang op mooie en gezellige plaatsen geweest. Ja, een gelukkig leven had ze geleid.

Ze zou met hem meegaan. Maar hij hoefde nog lang niet te komen, hoor, de dood. Ze wilde nog genieten. Van het bridgen, van haar kinderen, haar kleinkinderen, die donders.



Het biografische sprookje 'Het fiche'
schreef ik na de ontmoeting met Jeroen Blase.

De tekeningen zijn gemaakt door Julius Kamphuis,
Mila Herweijer en Bodill Bellamy

.

Het fiche

Harten tikken door, een leven lang. En als je hart stopt met tikken, dan is je leven ten einde gekomen, dan ga je dood; zo simpel is het eigenlijk.

Gaat het altijd zo?

Nee! Er was eens een jongen wiens hart hem een tik gaf.

Een opvoedende tik.

Hij had een waarschuwing gegeven en de drager van het hart, Jeroen, ervan doordrongen dat dit het moment was dat hij overstag moest gaan, zijn levenskoers moest wijzigen.

Jeroen had geluisterd naar zijn hart. Hij had eigenlijk niet anders gekund.

Hij was daarna meer in vrede met zichzelf dan voor de hartstilstand.

Wonderlijk eigenlijk, als je erbij stilstaat! Dat je het gewone, alledaagse kloppen niet hoort. Dat je pas naar je hart gaat luisteren als het niet meer klopt, als het stilstaat. Dat je de stilte kan horen! Dat het de stilte is die zoveel rumoer maakt dat je wakker wordt geschud.

Jeroen betekent *Heilige Naam*. En wat heilig is, laat je niet zomaar zonder slag of stoot gaan.

Het hart wist vanaf zijn geboorte dat Jeroen de moeite waard was.

Dat was het gevolg van de tik. Jeroen was snel moe, hij kon niet meer functioneren in het werk dat hij ervoor deed, niet meer het leven leven zoals hij het gewend was. Hij was gedwongen om het anders te doen. Hij kreeg een ander leven, een leven met andere ogen.



Wanneer leeft een mens in vrede met zichzelf? Als hij of zij doet waar hij goed in is, had zijn vader hem geleerd. Een wijze les, zeker als je het ook inderdaad doet. Maar het kan nog eenvoudiger: *een mens leeft in vrede met zichzelf als hij of zij doet wat hem of haar gelukkig maakt.*

En hoe vind je wat jou gelukkig maakt? Dat vertelt je hart je. Maar dan moet je natuurlijk wel luisteren.

Voordat je nu gaat denken dat Jeroen een verkeerd eerste deel van zijn leven had geleefd, dan heb je het mis. Jeroen was eigenzinnig geweest, maar zijn hart had hem de ruimte gegund om zijn eigen weg te gaan. Zijn hart had niet op de borstkas gebonkt, maar hooguit een beetje gefluisterd dat hij het ook anders kon doen. Maar Jeroen hoorde dat gefluister niet. Hij was tegendraads, stuurs, gooide z'n kont tegen de krib en wilde het anders. Voordat zijn ouders het goed en wel in de gaten hadden, woonde Jeroen op zichzelf. Zijn hart liet hem zijn gang gaan.

Het doel van het leven? Dat ligt voor alle mensen een beetje anders, maar bij de meesten is het de bedoeling dat zij het volledige leven ervaren; en dat als zij alles gezien en geproefd hebben, ze de waarde zien van het leven, de schoonheid, vrede vinden in zichzelf.

Om schoonheid ten volle te kunnen waarderen, moet je soms beginnen met de lelijkheid.

De volledigheid van het leven ervaren, bij Jeroen was dat ook de opdracht. Zijn hart voerde de regie. In zijn jonge jaren had hij Jeroen kennis laten maken met de zachte kanten van het leven: *Creativiteit, Kunst, Spiritualiteit*, zaken van de *Geest*. Dat gebeurde op school. Een kennismaking was het geweest, meer niet. Maar daar werd wel een belangrijke bodem gelegd. Nu kon de andere wereld worden verkend. En zijn hart wist dat hij wel tegen een stootje kon.

Blijkbaar wilde Jeroen kennis maken met de harde kant van het leven, de wereld van het geld, de winst, business.

In Zandvoort werd een casino gebouwd en Jeroen kwam er te werken. Eerst bij de horeca, later bij de organisatie. Jeroen bleek goed te zijn in het overzichtelijk maken van alle risico's.



Als hij vatbaar was geweest voor het spelen met fiches, dan had het hart hem ervoor behoed, maar het hart wist dat Jeroen niet werd aangetrokken door het gokelement en al helemaal geen interesse had in het spel zelf. Het hart wist dat Jeroen daar op die plek redelijk beschermd de donkere kant van het leven kon leren kennen. Het hart hield wel een oogje in het zeil!

Het gokken was voor Jeroen niet het gevaar, niet het geld, maar de werkdruk, de zware verantwoordelijkheid. Die maakt blind.

Jeroen was in de kern een jongen die betoverd kon raken door de bewegingen die een buschauffeur maakte met de versnellingspook, door die dansende hand. En diezelfde hand die de muntjes verzamelde. Niet het geld betoverde, maar de beweging.

Dezelfde beweging zou hij jaren later terugzien bij de mensen die achter de fruitmachine zaten, maar daar was alles ontdaan van schoonheid. Een monomane en obsessieve beweging was het daar, onvrij. Niet uit passie, maar gedwongen door omstandigheden. En als er geld uit het laatje viel, dan was het geen geluk dat mensen voelden, maar hebberigheid. De lust werd er gevoed.

Dat Jeroen de bewegingen niet herkende als de bewegingen waardoor hij als kind werd betoverd, was voor het hart het teken dat de zakelijke kant voldoende ruimte had gekregen om op hem in te werken en dat het hoog tijd was om terug te keren naar de schoonheid.

Tijd voor de opvoedende tik!

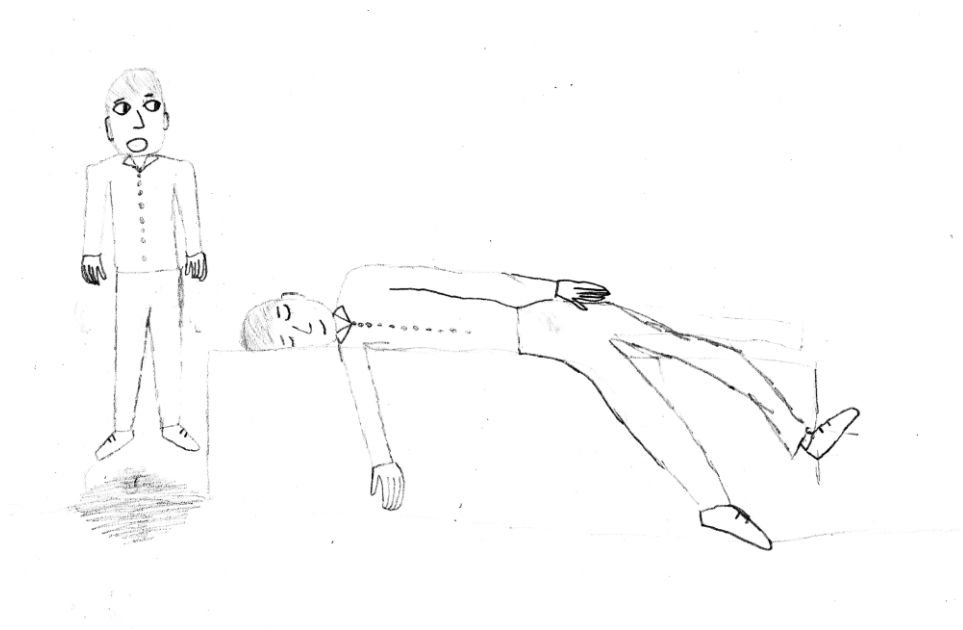
Een tik van stilte.

De stilte is groter dan alles!

Stilte is ruimte.

In het moment dat het hart niet klopte, werd Jeroen zich bewust van die ruimte.

Er stond een man in die ruimte. Of misschien is het beter om het woord staan niet te gebruiken, maar zweven. Er zweefde een man in de ruimte.



Jeroen begreep na een tijdje dat hij het zelf was.

Het was niet binnen, het was niet buiten, het was niet overdag en ook niet 's nachts.

Een ruimte zonder tijd, zonder naam, zonder aanduiding. Hij was.

Er klonk geen geluid, maar de ruimte was volledig gevuld – met stilte.

Jeroen kon achteraf niet bepalen of hij daar kort of lang gezwefd had, maar hij herinnerde zich goed dat er op een bepaald moment een andere figuur bij hem was.

Hij had in die ander zichzelf herkend.

Het meest opvallende was dat hij niet verbaasd was. Niet over het feit dat hij zweefde, niet over het feit dat hij niets kon zeggen over tijd en plaats en ook niet over die andere figuur die hij blijkbaar ook was.

Het was blijkbaar een vertrouwde situatie.

Een situatie van thuis zijn.

Zijn andere ik had zijn rechterhand opgehouden.

Daarin lag een fiche.

De andere Jeroen had gesproken:

Het kan een fiche zijn voor de overtocht.

Je kunt hem nemen en verder trekken.

Neem hem als je wilt.

Je kunt ook teruggaan en hem op aarde gebruiken.

Het kan ook een fiche zijn voor onnoemlijke rijkdom.

Dit fiche zal de hand die hem speelt altijd laten winnen.

Je kunt hem ook hier laten.

Dan zal ik hem voor je bewaren.

De ruimte blijft voor je open.



De ene Jeroen wilde spreken, maar zodra hij zijn mond opendeed,
stroomde er zoveel adem binnen dat hij leek te verdrinken.
Hoestend werd hij zich bewust van het bed waarin hij lag.

Hij voelde zijn voeten, zijn benen, hij voelde zijn handen.
Alles bewoog.

Er lag geen fiche in zijn handen,
maar Jeroen merkte niet dat zijn handen leeg waren,
hij was alleen maar opgelucht dat hij ze kon bewegen.
Want hij begreep dat hem iets was heftigs overkomen.

Jeroen keek de kamer de rond. Een vreemde gewaarwording!
Het was alsof hij nooit eerder zo rond had gekeken.
Hij herkende de dingen die hij zag, maar het was toch ook alsof hij ze voor het eerst zag.
Alsof hij zelfs voor het eerst keek.

Alles was anders.
Alles was hetzelfde, maar doordat hij anders zag, was alles ook anders.
Geluiden drongen dieper tot hem door.
Klanken klonken tot in zijn ziel.
Kleuren waren als sferen die hij eerder niet zo had ervaren.

Pas dagen erna kwamen er herinneringen terug van het moment van stilte dat hij had meegemaakt. De ruimte. De on aardse wereld.

En toen ineens drong het tot hem door.

Alsof het muntje viel!

Hij was het niet die hier lag!

Hij was de andere Jeroen geworden.

Hij zou het fiche voor hem bewaren.

Hij begreep dat hij de derde keus had gemaakt.

Maar dat niet alleen, hij begreep ook iets anders:

welke keus hij ook gemaakt zou hebben,

zijn eerste ik bleef hoe dan ook achter in de ruimte.

Zijn andere ik had nu de kans gekregen om te leven.

Hetzelfde hart, hetzelfde brein,

dezelfde herinneringen,

maar toch volkomen anders.

Jeroen lachte.

En op een bepaalde manier wist ie zeker

dat zijn eerste Jeroen ook lachte.

Het biografische sprookje ‘De twee mannetjes’
schreef ik na de ontmoeting met Corry van der Klugt.

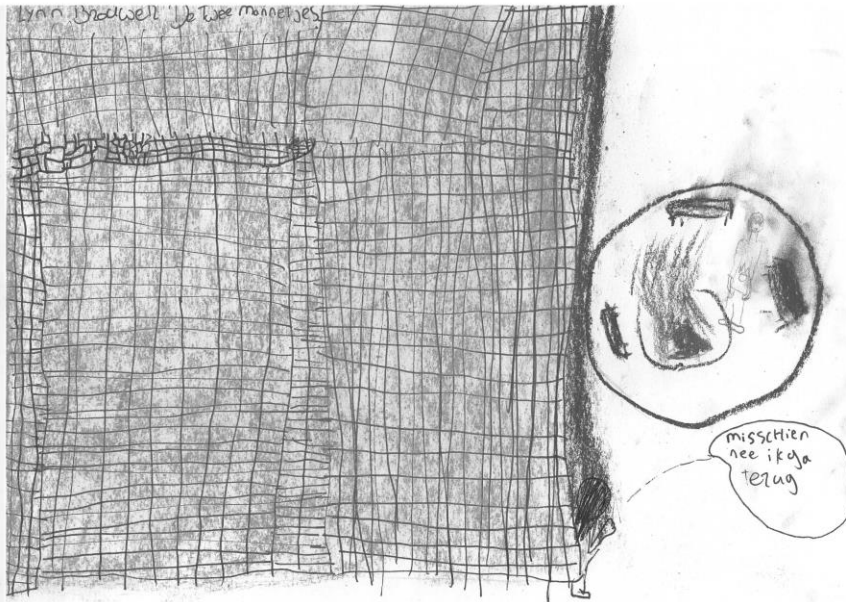
De tekeningen zijn gemaakt door Ezra de Campos Neto,
Luke de Vré, Thijmen Venema en Lynn Brouwer.

De twee mannetjes

Het was op de Ringdijk, dat Cor om het hoekje van een muurtje keek en verderop Hans zag staan. Ze had met hem afgesproken en ze was er dus ook, maar nu durfde ze niet de stap te nemen om naar hem toe te gaan.

Ze keek naar hem... van een afstandje. Als ze naar hem toe zou gaan, dan kon ze niet meer terug. Dan zou ze verkering krijgen en dan volgden vanzelf de dingen die zouden gaan komen. Ze voelde dat ze niet klaar voor was vastigheid.

Ze draaide zich om en ging naar huis.



Hans stond daar en wachtte.

Heeft hij een uur gewacht? Twee uur? Langer?

Na verloop van tijd begreep hij dat Cor niet zou komen.

Zestig jaar later herinnerde Cor zich opeens dat moment weer. Ze kon zich Hans niet goed voor de geest halen, maar wel het moment. Hij was groot van postuur geweest. En hij was kunstenaar.

Hoe zou haar leven verlopen zijn als ze die middag wel naar hem toe was gelopen?

Toen ze zichzelf die vraag eenmaal had gesteld, liet die haar niet meer los.

Ze had een mooi leven gehad, zeker.

Als kind had ze veel gespeeld bij het abattoir. Op maandag was het daar het drukst. Dan kwamen de boeren met hun koeien met de trein aan. De schapen voelden wat er ging gebeuren en ze huilden. Koeien niet.

Cor vond het huilen zielig.

Ze was gelukkig getrouwd geweest. Ze werkten allebei op het gemeentehuis en ze waren bekend bij het personeel: iedereen dronk koffie en omdat Cor op de koffiekamer werkte, kende iedereen haar.

Haar man was timmerman op het stadhuis. Ook hij kwam overal. Later werd hij portier en weer wat later kreeg hij de leiding over die afdeling.

Ze hadden een goed huwelijk. Een vrij huwelijk in die zin dat ze niet teveel op elkaars lip zaten.

Hij was een sportief en sociaal type en richtte op een bepaald moment zelfs een gymnastiekclub op, terwijl Cor eigenlijk meer een wat stijve trut was, zoals ze het zelf zei. Ze leidde een teruggetrokken leven en nam weinig mensen in vertrouwen.

Inmiddels was alles anders.

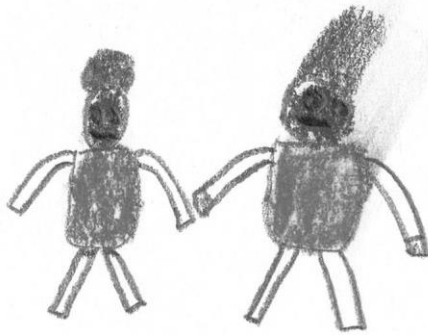
Cor was oud en haar man was dood.

Ze dacht in deze fase van haar leven regelmatig na over hoe ze had geleefd en tijdens die overdenkingen kwam dat ene moment steeds vaker terug. Dat moment dat blijkbaar een tweesprong in haar leven was geweest. Als ze naar Hans toe was gelopen, dan was ze getrouwd geweest met een kunstenaar. Hoe anders was haar leven dan geweest! Maar hoe precies? Hoe dan? Hoe?

Op een van de avonden dat ze aan het nadenken was, haar hoofd weer eens brak over de vraag hoe haar leven was geweest als ze wel naar Hans was toegelopen, stonden er opeens twee kleine mannetjes voor haar stoel. Cor schrok ervan. Ze had ze niet zien komen.

Hoi!, zei het ene mannetje.

Ik ben Zo.



Cor keek hem sprakeloos aan.

Hoi, zei het andere mannetje, ik ben Zus.

Oh, antwoordde Cor.

Wij zijn Zo en Zus, zei de een weer.

Wij kunnen laten zien, hoe je leven was gegaan....

als je het zo had gedaan, ging de ander verder.

Of zus, zei de eerste weer.

Goh! Meer kon Cor niet uitbrengen.

Wil je weten hoe je leven was verlopen

als je naar hem toe was gelopen?, vulde de ander aan.

Ja!, antwoordde Cor luid.

En meteen haalde het eerste mannetje een doosje uit zijn linker broekzak.

Het andere mannetje greep in zijn rechter broekzak en haalde er een vergelijkbaar doosje uit.

Zus.

Of zo!

Hierin zit je leven zoals het ging, zei het eerste mannetje.

En hierin zit het ander, zei de ander.

Mag ik kijken, vroeg Cor.

Kost je een kus, zei het tweede mannetje.

Oh, zei Cor.

En eentje Plus, grapte het eerste mannetje.

Twee kussen, dat heb ik er wel voor over, antwoordde Cor.

Hier! Zei de een en hij wees naar zijn linkerwang.

En daar, zei de ander en hij wees naar zijn rechterwang.

Grappige mannetjes zijn jullie, zei Cor weer.

Maar de mannetjes waren bloedserieus en bleven wijzen naar hun wang.

Oke!

Cor boog voorover om eerst het ene wangetje te kussen

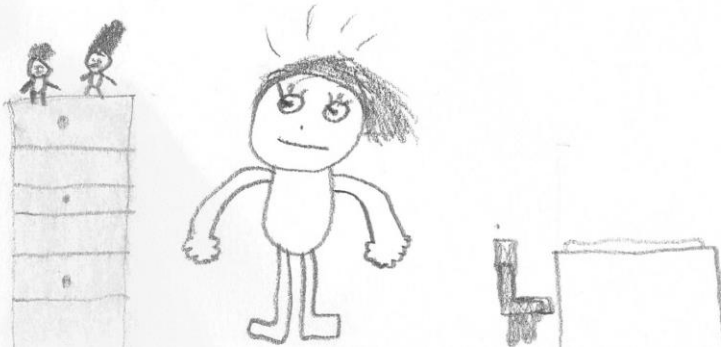
en wilde meteen het andere mannetje kussen,

maar die hield zijn hand omhoog.

Belangrijk!

Wil je dat andere leven als de echte, roep je Zus.

*Wil je toch je eerste leven, dan roep je Zo, vulde de ander aan,
dan is alles meteen weer terug.*



Cor twijfelde even, wist niet of ze het allemaal goed begreep,
maar boog zich toch weer naar voren.

Meteen nadat ze de tweede kus gegeven had, verdween de kamer abrupt.

Ook de mannetjes waren weg.

Cor stond in een keuken.

Hans stond daar ook.

Niet de Hans zoals ze zich herinnerde,

maar een man van veertig jaar minstens.
Hij vloekte, woorden die ze niet gewend was.
Hij tierde en stampte door de keuken.
Ze zag lege flessen op de keukentafel staan,
ze zag een bende, scherven op de grond.



Armoe troef, versleten rommel, oude troep.
Cor stond te trillen op haar benen.
Ze hoorde nauwelijks wat hij zei,
maar voelde pijn in haar gezicht,
alsof ze net geslagen was.

Dit was niet het leven wat ze wilde,
absoluut niet!

Zo, riep Cor, Zo, Zo, Zo!

En meteen was ze weer in de kamer waar ze woonde.

Van de mannetjes was geen spoor.

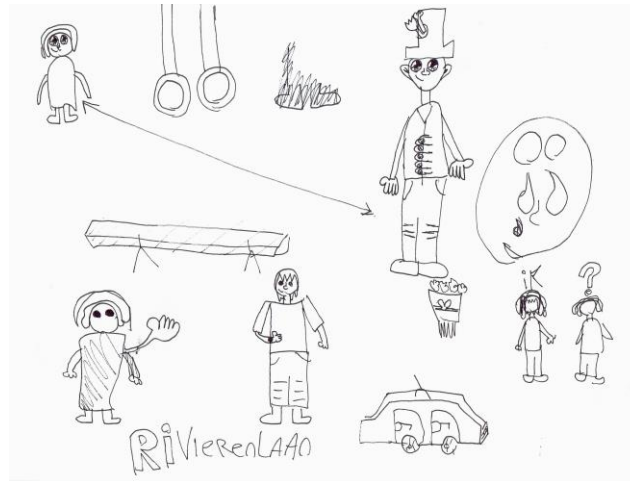
Cor keek in het rond; niets wees er op dat er iets gebeurd was.

Ze wist niet zeker of het echt gebeurd was,

dat er werkelijk twee rare mannetjes in haar kamer hadden gestaan
of dat ze alles gedroomd had.

Het mooie was evenwel dat ze na die dag niet meer dacht aan Hans.

Nooit meer aan dat ene moment van toen, lang geleden.



Het biografische sprookje 'De buschauffeur'
schreef ik na de ontmoeting met Bob Wegman.

De tekeningen zijn gemaakt door Yarco de Kwant,
Alyssa Foekens, Chiara Wijnkoop.

De buschauffeur

Als een kind geboren wordt, dan is de richting die deze nieuwe mens in zijn leven zal opgaan al bekend. Als een doelstelling, als een ingeprente wens. De een wordt geboren om een musicus te worden, de ander zal zijn wiskundeknobbel ontwikkelen en wordt wiskundige, de derde wordt geboren met een talent en het ligt dan in de lijn van het leven dat die persoon daar zijn beroep van zal maken. Het kind weet op dat moment natuurlijk zelf nog niet wat het kan en wenst en vaak duurt het lang voordat hij of zij weet welke kant hij in zijn leven op moet.

Bob wist al heel vroeg in zijn leven met welk doel hij hier op aarde was gekomen. Op zijn vierde was het hem al duidelijk! Hij wilde buschauffeur worden. Hij voelde het, hij wilde het, ... en hij werd het.

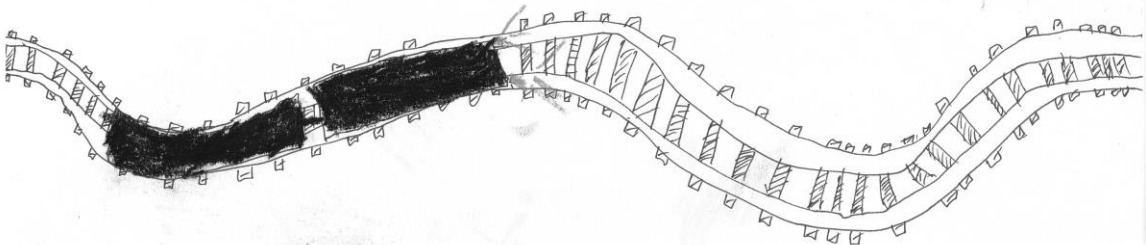
Om buschauffeur te worden, moet je twee belangrijke kwaliteiten in jezelf weten te combineren; je moet over twee eigenschappen beschikken die op het eerste gezicht tegengesteld aan elkaar lijken te zijn: je moet dienstbaar zijn en tegelijkertijd eigenzinnig en zelfstandig.

Bob had de jeugd die hem precies op de goede manier voorbereidde voor zijn latere beroep. Hij had liefdevolle en behulpzame ouders. Zo kon hij die eigenschappen in zichzelf leren kennen. Tegelijkertijd kreeg hij van zijn ouders de ruimte en gelegenheid

om recalcitrant te zijn. Zo kon hij eigenzinnig worden.

Zijn eerste baantje bij een bank leerde hem om zakelijk dienstverlenend te zijn, de klant is immers koning. Tijdens zijn militaire dienst leerde hij gehoorzaam te zijn. Ook dat ingrediënt is nodig voor het beroep van buschauffeur. Je hebt op de bus te maken met klanten, de mensen die instappen, maar je hebt ook te maken met je baas! Dat aspect van dit beroep noodt tot gehoorzaamheid. Als een buschauffeur teveel de neiging heeft om eigenzinnig en zelfstandig te zijn en niet wil luisteren naar een baas, dan zal het snel misgaan. Die gaat de laan uit.

In zijn jeugd en twintiger jaren was Bob op zijn taak als buschauffeur voorbereid, maar toch duurde het nog tot zijn 49^{ste} jaar voordat zijn diepste wens helemaal werkelijkheid zou worden.



Hij werd eerst bestuurder op de metro. Natuurlijk een beroep dat verwant is aan het beroep van buschauffeur, maar er is wel een groot verschil. Dat is namelijk het stuur. De rijbaan van de metro ligt vast, de metro rijdt over de rails en er daar kan geen centimeter van worden afgeweken.

Zestien jaar later kwam hij wel op de straat waar ook de bussen rijden, maar hij raakte de rails toen nog niet kwijt. Hij werd bestuurder van de tram.

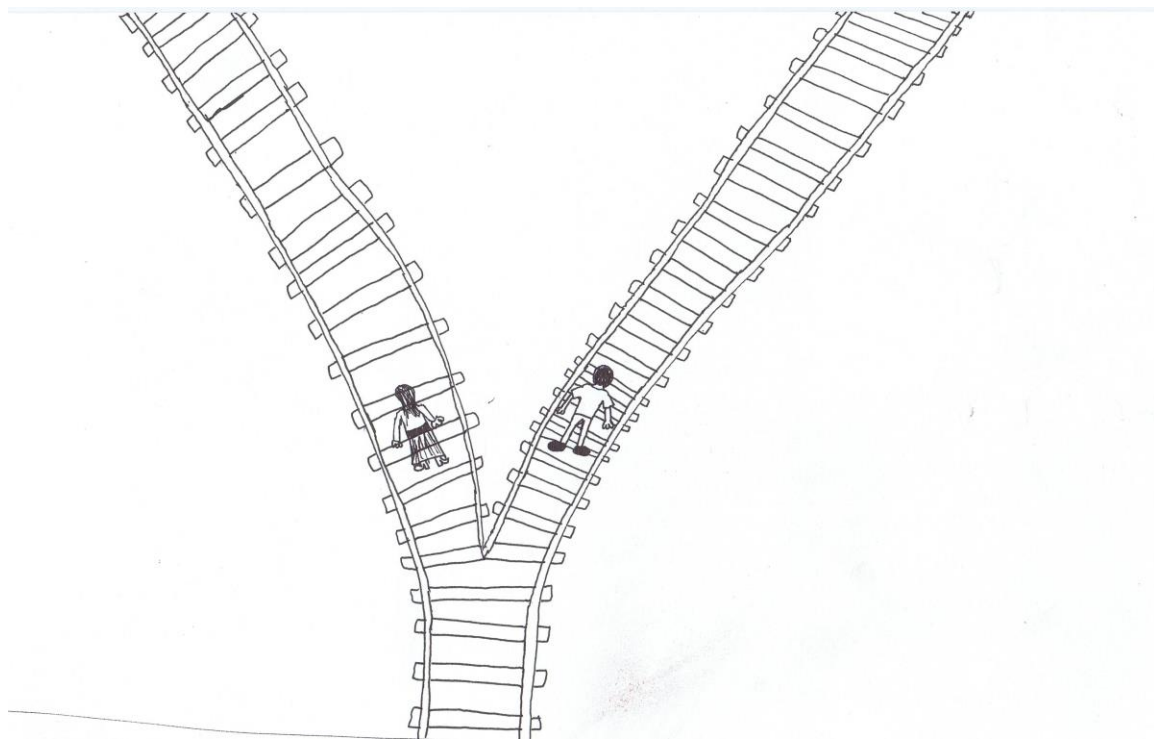
Pas daarna werd zijn droom waar – Bob haalde zijn groot rijbewijs, weliswaar met grote moeite, maar hij deed het!

Waarom duurde het zo lang? Dat had met vrijheid te maken. Bob kon de vrijheid die met het beroep van buschauffeur gepaard gaat, pas op zijn negenenveertigste helemaal beheersen. Daarvoor liep zijn leven langs een groef, een levenspad dat voor hem uitgesleten leek te zijn. Hij hoefde dat pad alleen maar te volgen. Althans zo leek het, zo gebeurde het.

In werkelijkheid was zijn eerste vrouw degene die het levenspad voor hem uitstippelde. Bob volgde. Hij dacht hij vrij was, maar in feite leefde hij langs het levensspoor van zijn vrouw.

Op zijn eenenveertigste raakte zijn huwelijk in een scheiding. Wie het negatief wil omschrijven, die zal zeggen dat zijn leven in dat jaar ontspoorde. Wie de positieve kant

wil zien, die zal zeggen dat hij in dat jaar eindelijk het vertrouwen in zichzelf had gevonden om zijn eigen weg te kiezen. Een cruciale beslissing en tevens de laatste voorbereiding voor zijn missie om dan toch echt een keer buschauffeur te worden.

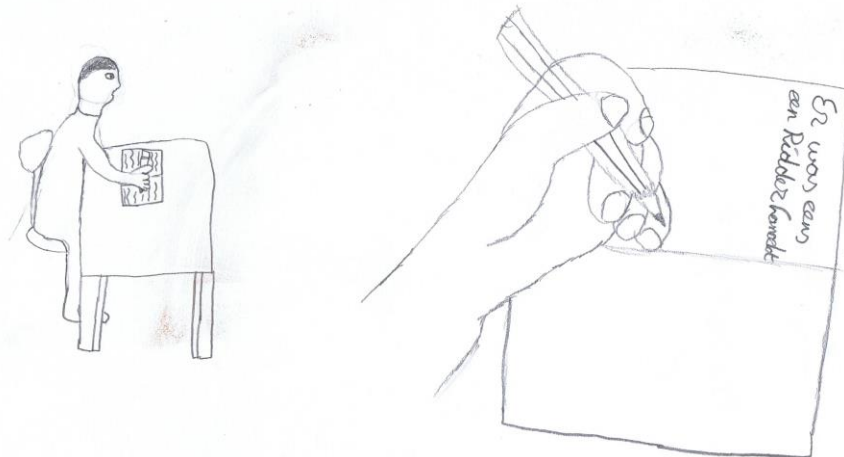


Bob vond een nieuwe liefde. Een liefde in vrijheid en een liefde die dienstbaar was. Hanny heette ze.

Als je dat op zijn Engels uitspreekt, dan zeg je *honey – liefde, zo lief als honing*. Geduldig en begripvol was ze.

Haar laatste levenstaak was het om Bob zijn droom te laten waarmaken - hij haalde zijn groot rijbewijs en werd buschauffeur – en het lijkt heel crue, maar daarmee was haar leven voltooid. Ze werd ziek en ze stierf.

Haar dood was het grootste verdriet in zijn leven en er waren momenten dat Bob zelf ook zijn einde wenste, maar zo ging het niet. Zijn belangrijkste levenstaak had hij dan wel volbracht, maar hij had er nog een. Schrijven!



Je zou denken dat Bob nu voor altijd buschauffeur zou blijven, maar nee. Die beslissing

liep synchroon met een derde liefde. Hij werd weer verliefd op een vrouw. Dat ging een paar jaar goed en ze konden elkaar goed steunen, maar na verloop van tijd merkte Bob dat hij iets van zijn levensvrijheid was kwijtgeraakt. Hij voelde zich langzaam weer in een spoor lopen. Dat hij weer op de metro kwam te rijden, paste bij dat gevoel. Bob kon niet anders dan zichzelf opnieuw bevrijden; hij moest voorlopig in zijn eentje leven.

Deze tweede bevrijding was ook vruchtbaar. Buschauffeur was ie al geweest, dat had hij zichzelf al bewezen, dat hoefde niet meer. Nu was het de schrijver die hij uit zichzelf moest bevrijden.

Bob had zijn leven lang geschreven, maar gek genoeg had hij zich dat nooit echt gerealiseerd. Hij schreef columns voor het koor waarin hij zong, verhalen, gedichten. Maar geen van al die teksten had hij bewaard. Hij had er gewoonweg niet de waarde van ingezien.

Als buschauffeur moet je met een bepaalde mate van vrijheid kunnen omgaan. Bij het schrijverschap is de vrijheid een paar stappen hoger. Bob had nu de vrijheid in zichzelf zo tot wasdom laten komen, dat hij klaar was om zijn schrijverschap echt te gaan ontwikkelen.

En zo begon hij, als vierenzestigjarige, voor het eerst te bewaren wat hij had geschreven.

Het biografische sprookje ‘De zwarte roos’
schreef ik na de ontmoeting met Annie Sandstra.

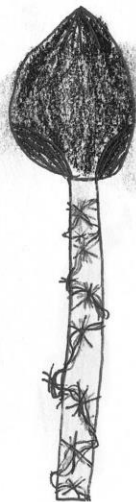
De tekeningen zijn gemaakt door Mikki Roest,
Thijmen Venema en Noël Gijsberti Hodenpijl.

De zwarte roos

Er was eens een roos. Het was een bijzondere roos: ze was zwart.

Ze was in knop en ze reikhalsde naar het moment dat ze zou bloeien, dat ze zou stralen in de middagzon.

Dat ze zwart was en dat die kleur opvallend was, aangezien de meeste rozen rood en geel en roze zijn, wist ze zelf niet. Ze had er geen erg in.



De roos was in knop. En bleef maar in knop, jaar in jaar uit, een belofte die nooit waargemaakt leek te worden.

Langzaam veranderde ze van een opgetogen roos in een bedroefde.

Ze leefde haar leven en dat was op de meeste dagen niet ongelukkig, maar het geluk dat haar beloofd was, leek niet uit de verf te gaan komen. Ze straalde niet.

Op een dag, de roos was aan het einde

van haar leven gekomen, stond er een kunstenaar bij haar.

De roos had geen ervaring met kunstenaars en ze keek hem met een soort vanzelfsprekend en natuurlijk afwachten aan. Ze had geen verwachting.

“Mag ik u schilderen?”, vroeg de kunstenaar. “Ik heb nog nooit zo’n mooie, oude, zwarte roos in knop gezien”.

“Ik zou niet weten wat er mooi aan is”, antwoordde de roos.

“De kleur is mooi”, ging de kunstenaar verder, “ik heb nooit eerder een zwarte roos gezien. Het zwart lijkt wel fluweel. En normaal zijn oude rozen uitgebloeid, maar jij, ook al ben je oud, jij bent nog niet eens begonnen met opengaan! Jouw tijd moet blijkbaar nog komen.”

“Nee, ik heb mijn bloeitijd gemist, die gaat niet meer komen”.

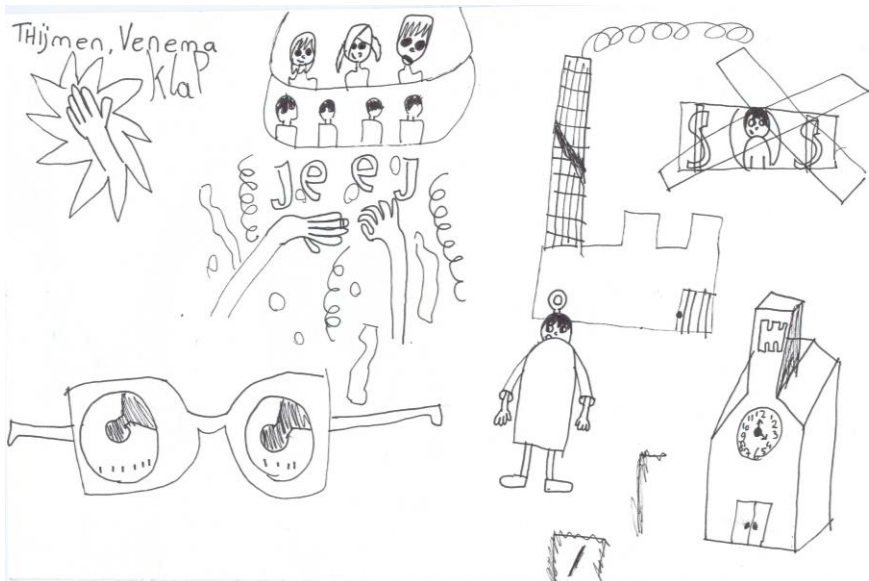
Het gesprek was van meet af aan al vrijer dan de roos gewend was en ze liet daardoor meteen iets van haar gereserveerdheid los. Het verbaasde haar wel dat ze dat deed. Praten deed ze niet zo vaak.

“Kun je iets vertellen van je jeugd?”, vroeg de kunstenaar plompverloren.

“Mijn jeugd?

“Ja, en terwijl je vertelt, schilder ik.”

En uit een tas haalde de kunstenaar tot de verbazing van de zwarte roos een doek,



een palet, een handvol tubes verf en een paar kwasten. Voordat de roos van haar verbazing was bekomen, had de kunstenaar al wat kleuren op het palet verdeeld en de eerste vlekken op het doek gezet.

“Wat doe je dat snel!”.

“Ja, tijd gaat snel. Vertel! Heb je een goed jeugd gehad?”

“Een goede jeugd? Nou, dan zou ik geloof ik nee moeten zeggen. Nee, niet zo erg.”

“Wat gebeurde er dan wat niet leuk was?”, vroeg de kunstenaar.

“Ja, wat was er niet zo leuk... “, en de roos leek wat na te denken. De kunstenaar schilderde driftig door.

“Laat ik het zo zeggen, het voelde als prikkeldraad”, ging de roos verder. Mijn steel heeft natuurlijk doorns, dat is een natuurlijk gegeven, maar mijn doorns waren als prikkeldraad geworden”.

“Dat klinkt zwaar”, was de reactie van de kunstenaar.

“Ja, zwaar, dat was ook zo. Maar ik wist niet dat ik me zo voelde, dat wist ik pas achteraf. De rozen die in mijn buurt waren, werden ook zo. Als je liefdevol behandeld wordt, als er elke dag vriendelijk tegen je gepraat wordt, als je elke dag licht en water krijgt, dan word je groen en zacht, maar ik werd niet goed behandeld. Dat was mijn jeugd.”

“En daarom kon je niet bloeien!”, concludeerde de kunstenaar.

“Alsof ik in de knop gebroken was, hard geworden en verdord. Ik heb niet geleerd om te bloeien.”

“Kon je het later niet zelf oplossen?, vroeg de kunstenaar, en terwijl hij dat vroeg, drukte

hij wat nieuwe kleuren op zijn palet. En toen hij dat gedaan was, keek hij indringend naar de zwarte roos. Ze werd er verlegen van.

“Kon je het niet zelf oplossen”, herhaalde de kunstenaar en hij ging weer verder met schilderen.

“Kon ik dat niet zelf oplossen?”

Terwijl ze zachtjes de vraag herhaalde, dacht ze na.

“Nee, blijkbaar niet. Ik ben lang samen geweest met een andere roos, maar ook toen kwam ik niet echt tot bloei. Ik was niet ontevreden, hoor, dat niet.

“Waarom heb je een zwarte kleur?”

“Misschien omdat mijn leven donker was?”.

“Als je had mogen kiezen, welke kleur had je dan gekozen?, was de volgende indringende vraag van de kunstenaar.

“Rood, denk ik; ja, ik denk dat ik rood zou willen zijn”.

Meteen daarop pakte de kunstenaar een tube helder rood en drukte die kleur op zijn palet.

“Maar ik ben zwart!”.

“Nee, dat is niet waar”, antwoordde de kunstenaar, terwijl hij een schone kwast in de rode verf duwde. “We laten ons zien zoals we ons voelen, niet zoals we zijn. Als je je anders gaat voelen, dan verander je van kleur”.

“Dat snap ik niet”.

“Ook het bloeien gaat zo! Als je bloeit van binnen, dan ga je ook bloeien van buiten”.

“Dus het zwart is mijn eigen schuld?”

“Nee, spreek niet van schuld. Het werkt gewoon zo. En het mooie is, je verandert al.”, lachte de kunstenaar. “En ik help een beetje”.

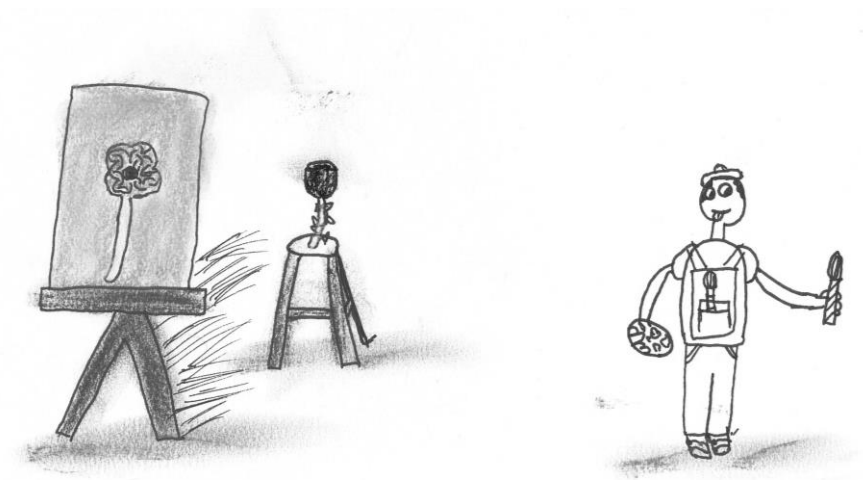
“Hoe bedoel je dat?”

“Ik stel je vragen en die vragen dringen door je blaadjes heen, daardoor komt er licht tussen.

En dat licht doet de kleur veranderen.”

“Ja, ik word oud en grijs”, lachte de roos een beetje schamper.

“Het grijs kan wachten”, zei de kunstenaar en meteen daarop draaide hij het schilderij naar haar toe.



De roos zag een schilderij van een stralende rode roos, prachtig in bloei.

Ze schrok er een beetje van.

“Jij hebt fantasie”, zei ze met haar droge, Gronings accent.

“Fantasie? Je hebt zo vaak gedacht dat je zwart en gesloten was, dat dat de manier was waarop je je aan de buitenwereld toonde. Dat is nu veranderd. Vanaf nu ga je zien dat de wereld anders naar je kijkt. Je bent al iets geopend en het zwart zal uiteindelijk helemaal verdwijnen. Je ziet er nog niet uit zoals ik je heb geschilderd, maar de verandering is ingezet, dat proces zal niet stoppen tot we je zien zoals hier op dit schilderij! Een rode, bloeiende roos. Vol liefde en trots”.

De kunstenaar nam afscheid van de zwarte roos en liet het schilderij achter.

De zwarte roos keek de kunstenaar na tot die verdwenen was. Toen keek ze weer naar het schilderij. Ze geloofde niet dat het waar was wat de kunstenaar haar allemaal had verteld, maar aan de andere kant, ze wist toch ook niet helemaal zeker of er niet toevallig toch iets van waar was.

Ze zette het schilderij tegen de muur op een plek waar de zon vaak scheen. En elke dag keek ze even naar het schilderij. Ze begon aan het beeld te wennen.

Op een dag kwam er iemand bij de zwarte roos langs, iemand die ze lang niet had gezien. En die zag het! Die zag dat er iets was veranderd.

“Het lijkt wel alsof je een beetje rood bent”, zei ze. “Is er iets gebeurd?”.

“Is er iets gebeurd?”, echode de roos. “Ja, dat zou best eens kunnen.”

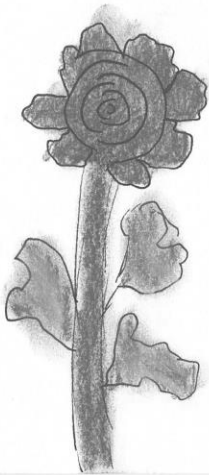
En vanaf die dag begreep de roos dat ze aan haar bloeiperiode was begonnen.

Op haar oude dag, wie had dat gedacht!

En ze durfde zichzelf meer en meer in de spiegel te bekijken. En elke keer als ze lachte, gingen haar blaadjes weer een beetje verder open.

“Ik bloei”, lachte de roos, “zie je dat! Ik bloei!”

En het was waar, ze bloeide nog lang en gelukkig.



Het biografische sprookje ‘Het schaduwleven’
schreef ik na de ontmoeting met Emma Birkhoff.

De tekeningen zijn gemaakt door Julius Elbers,
Shanna Franken en Milan van den Berg.

Het schaduwleven

Er was eens een echtpaar, een man en een vrouw.

De mevrouw noemde zichzelf enig kind. Dat had ze gedaan vanaf de dag dat haar broer overleed.

De meneer had als jonge soldaat gevochten in Indonesië en had daar niet alleen het wrede gezicht van de oorlog leren kennen, maar daar ook warme handen van de liefde; hij had er de vrouw van zijn leven gevonden.

De mevrouw moest na de dood van haar broer ervaren dat zijn sterven een wig dreef tussen haar ouders. Haar moeder zocht vergeefs troost bij allerhande kerken en haar vader zocht vergeefs de stilte in zichzelf. Onvrede en ruzie nestelden zich in de kloof die tussen hen was ontstaan.

De meneer moest na de oorlog terug naar Nederland en moest zijn geliefde loslaten. Hij gaf zijn hart cadeau aan haar en liet het daar achter.

De mevrouw wilde graag kinderen.

De meneer niet.

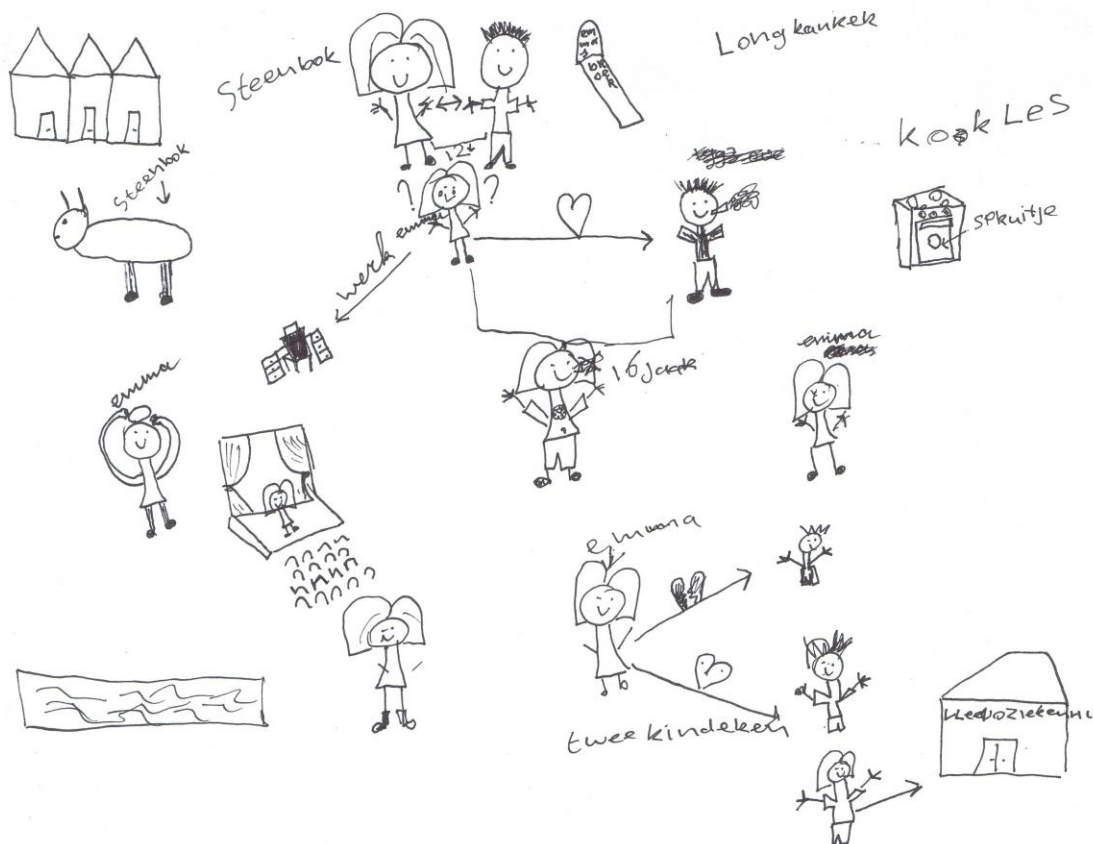
Ze kregen er twee.

De mevrouw wilde graag balletdanseres worden.

Ze kwam te werken op kantoor.

Hij kreeg een hersenbloeding.

Shannon Franken



Voor de omgeving leek het huwelijk van dit echtpaar in orde. De buitenwereld beoordeelt huwelijken immers niet naar de liefde tussen twee mensen, omdat de vrije keus nu eenmaal heilig is. De buitenwereld heeft liever geen mening.

Ook de meneer en de mevrouw zelf spraken hun ongeluk niet uit. Als ze het wel hadden uitgesproken, daar gingen ze althans vanuit, moesten ze handelen en uit elkaar gaan. Dat was een verontrustend en eng idee.

Het leven heeft voor alle situaties en vraagstukken oplossingen, ook voor situaties zoals deze. Sommige mensen noemen het fictie, of fantasie, maar de schaduwen van de verbeelding, de zolder van ons bewustzijn, kent vele deuren.

De deur die de mevrouw openmaakte was de deur naar een geheime liefde.

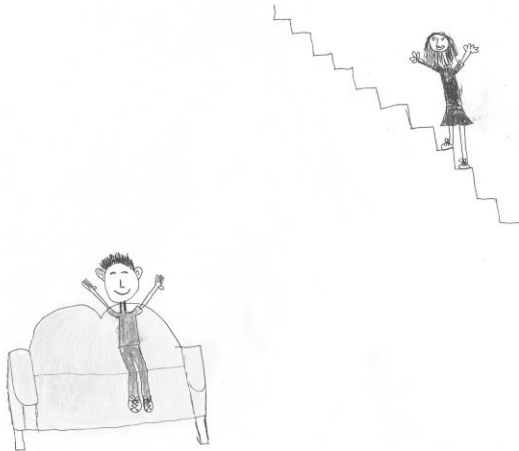
De deur die de meneer openhield, was de deur naar zijn herinneringen.

Toen de mevrouw op een dag die geheime deur openmaakte, stond daar een mooie, jonge Turkse man. Een geheime verhouding met een andere man was natuurlijk op zichzelf al een zonde, maar een geheime verhouding met een allochtoon, ja, dat was een extra reden om het geheim echt geheim te houden. Niemand anders mocht het weten!

Het mooie van de zolderkamer van je bewustzijn is, dat je de man van je dromen volledig naar eigen wens kunt invullen. Natuurlijk werd het een liefdevolle relatie! Met warmte,

genegenheid, passie en empathie. Een mooie man, een die initiatief nam, een die zijn vuur voor haar kon laten branden.

Ze gaf haar droomprins echter ook iets onuitstaanbaars, iets waaraan ze zich kon ergeren! Dat deed ze om te voorkomen dat ze zich helemaal in hem zou verliezen en niet meer naar de tastbare wereld zou willen terugkeren. Nee, ze moest ook steeds weer terug naar de realiteit van alledag en het was het onwenselijke deel van zijn karakter dat daarvoor zorgde. Als ze even genoeg van hem had, dan trok ze de deur achter zich dicht en liep de trap af naar het huis van haar huwelijk.



De meneer had zijn herinneringen.

Het mooie van herinneringen is dat je ze levend kunt houden; je moet ze dan wel regelmatig, liefst dagelijks, aandacht geven, maar als je dat doet, dan blijven ze glashelder drijven op het oppervlaktewater van je geheugen.

Doe je dat niet, dan zinken ze weg in het moeras van vergetelheid.

Het nadelige aspect van herinneringen is dat ze langzaam van gedaante veranderen; de hoogtepunten worden hoger, de dieptepunten dieper, schoonheid wint aan glans en lelijkheid wordt een grote grimas. Het reliëf en de aard van de dagelijkse sleur is daarmee vergeleken een lange, saaie, platte lijn.

De man leefde liever in zijn herinneringen dan in de realiteit. Maar de realiteit stelt ook haar eisen. Elke keer als die hem dwong om wakker te worden uit zijn herinnering, schokte er wat in zijn hersenbedradingen; een soort elektriciteit schokje. Het ging slechts een minuscule schokjes, maar toch, al die schokjes bij elkaar...!

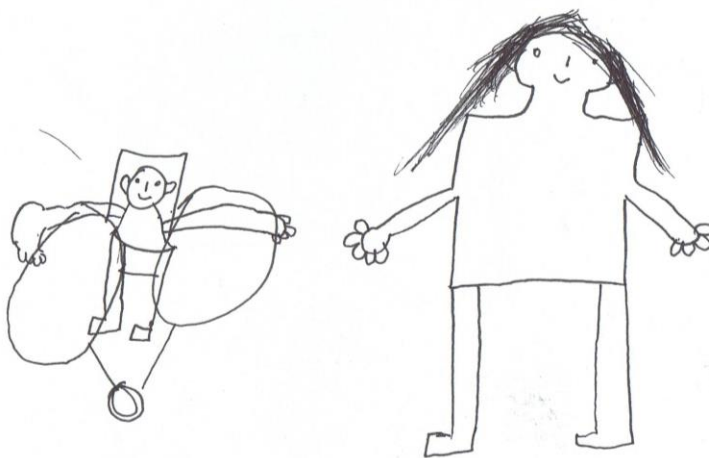
Op een dag was het netwerk van zijn brein teveel aangetast en sloeg de boel op tilt. Een hersenbloeding was het gevolg.

Dat bleef natuurlijk niet zonder gevolgen.

Hij werd de verzorgde, zij de verzorgende.

Voor hem was zijn leven drastisch veranderd. Door de explosie van de hersenbloeding waren de schachten van zijn herinnering voor een groot deel ingestort. Sommige

herinneringen waren verwoest en de meeste herinneringen waren nauwelijks nog begaanbaar. Een enkel beeld was intact gebleven. Daar klampte hij zich aan vast.



Voor haar was er daarentegen niet veel veranderd. Het werd in zekere zin makkelijker. Alhoewel ze door de zorg die ze moest geven wel minder vrije tijd had overgehouden, ze voelde zich in de nieuwe situatie wel meer bevrijd dan eerst. Ze kon op haar eigen tijd naar boven wandelen, de trap op van haar verbeelding en met haar imaginaire, Turkse vriendje doen waar ze zin in had.

Dat kon van alles zijn: praten over reizen, mijmeren over het leven in Turkije, verlangen naar een vrij leven samen, praten over kleding (want ze had hem kleermaker gemaakt), over hun botsende visies en natuurlijk kon ze ook heerlijk zoenen en vrijen met hem. Ze voelde zich soms wat schuldig, maar zodra ze eenmaal de deur naar haar bovenkamer had opengemaakt, was dat schuldgevoel verdwenen.

De meneer stierf.

De mevrouw bleef leven.

Hij had nooit één woord gesproken over wat hij allemaal dacht en voelde als hij verdween in zijn herinnering. Hij nam zijn ervaringen en gevoelens mee het graf in. Zij kreeg na het overlijden van haar man de gelegenheid om te spreken over haar belevenissen op haar zolderkamer. Dat deed ze. Niet tegen Jan en alleman, maar zo hier en daar tilde ze een tipje van de sluier op. Daardoor kon ze tot het inzicht komen wat ze gemist had door zo verstopperij te spelen. Door dat besef kwam ze tot het punt dat ze een nieuw leven kon beginnen, of in ieder geval een nieuw deel in haar leven. Zonder verborgen zolderkamer, gewoon in alle openheid.

Haar oma was een doerak geweest en die karaktertrek zat ook in haar bloed. Net als haar oma had ze de dingen altijd net even anders gewild dan een ander. Maar dat anders-zijn

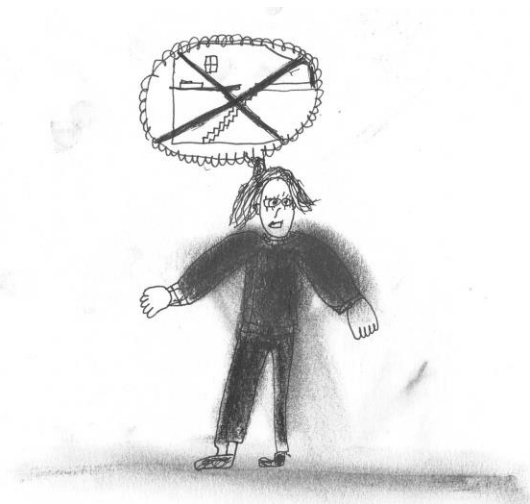
had nu wel lang genoeg geduurd. Ze wilde nu gewoon zijn, net als ieder ander, gewoon gelukkig.

Ze had ook het opgewekte en opgeruimde karakter van oma geërfd, en met dat talent kon ze haar zolderkamer opruimen.

Haar vriend verdween. Die kon zonder zolderkamer niet bestaan.

Dat deed haar verdriet, zeker, maar ze liet zich daardoor niet van de wijs brengen.

Hij verhuisde naar haar herinnering. En daar leefde hij nog lang en gelukkig.

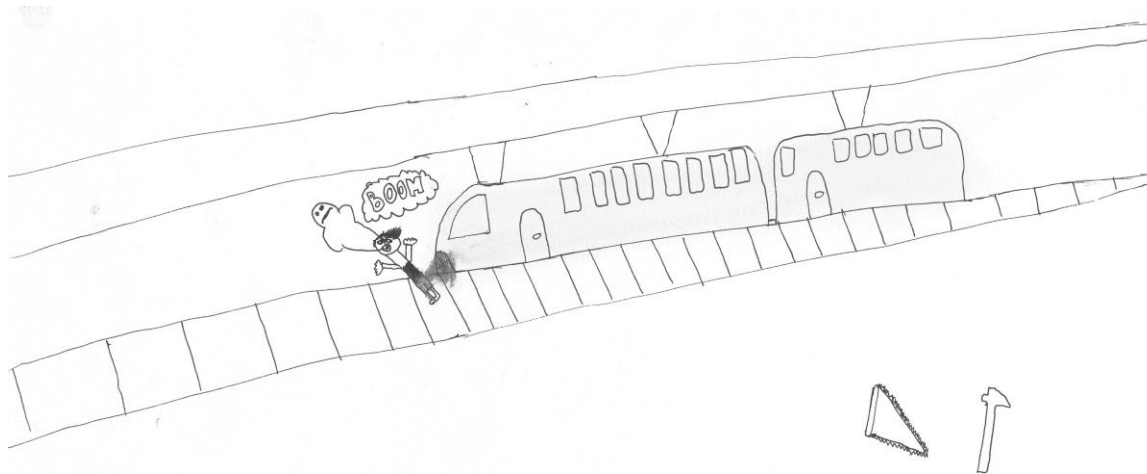


Het biografische sprookje ‘De hulp’
schreef ik na de ontmoeting met An Pieterse.

De tekeningen zijn gemaakt door Rayin Asiabi Eshghi,
Tristan Gooijer, Iefke Kooi en Awa Takhshid.

De hulp

Wim overleed veel te jong. Hij was timmerman geweest, echtgenoot en vader van vier kinderen. En toen zomaar op een gewone doordeweekse werkdag gebeurde er een groot drama: hij werd aangereden door een tram op het Amsterdamse Rokin - Wim raakte in coma. Zes weken erna constateerden de artsen dat hij hersendood was en werd de stekker uit zijn leven gehaald.



Zijn jongste zoon woonde nog thuis, hij was op dat moment 17 jaar; zijn dochter stond op het punt om moeder te worden, en zijn vrouw, An, besloot op dat moment dat ze al haar

energie zou gaan steken in het helpen van anderen – een manier om het verdriet overdag iets te verdoven; 's nachts, als niemand het zag of hoorde, zou ze wel huilen.

Eerst hielp ze haar dochter met haar eerstgeboren kind, later hielp ze haar toen ze MS bleek te hebben; en na verloop van tijd was ze zo in het helpen bedreven dat ze niet anders kon dan anderen helpen. Het was haar natuur geworden.

Wat An niet wist, was dat de geest van Wim, toen hij door de tram was aangereden, uit zijn lichaam was gestoten; door de schok lukte het hem niet om weer terug in zijn lichaam te komen. Logisch dat de artsen hersendood constateerden, Wim was gewoon niet thuis!

Zijn geest was wel in de buurt van zijn lichaam, zeker, maar hij kon er niet meer in. En toen ze later de stekker uit het coma-apparaat hadden gehaald en zijn lichaam was gestorven, was de kans voorgoed verkeken.

An had na de dood van Wim besloten om haar leven te wijden aan het helpen van anderen, en zonder dat ze het wist, deed Wim hetzelfde!

In het begin hielp Wim vooral An en zijn kinderen. Als An naar hun dochter ging om haar te helpen met de baby, zweefde de geest van Wim rond hun jongste zoon. Wim steunde en ondersteunde hem, hij fluisterde hem opbeurende woorden in, hij zong voor hem, streelde hem over zijn hoofd – allemaal zonder dat zijn zoon, of wie dan ook, zich daarvan bewust was.

Ook An hielp hij. Zonder dat ze het wist. Hij troostte haar, probeerde haar het gevoel te geven dat ze er niet alleen voor stond. Soms lukte het hem om haar meer te bereiken dan een andere keer en kreeg ze heel even het gevoel dat hij bij haar was. Maar Wim was niet zo bedreven in het geest-zijn en An was niet zo bedreven in het geesten-voelen, dus de meeste tijd waren ze los van elkaar aan het werk, ook al waren ze vaak juist heel dicht bij elkaar.

Wim was een gelukkige geest. Zoals hij had geleefd, opgeruimd en geduldig, zo was hij ook in het bestaan erna. En zoals dat bij de meeste overleden mensen is, omdat ze het leven vanaf de zonnige zijde bezien, voelde hij geen frustratie maar beschikte hij over een engelengeduld. Dat engelengeduld bracht hij ook over op An en het lukte haar meer en meer om geduldig te zijn in het helpen. Het bleek haar grootste talent te zijn! Anderen helpen.

Het mooie van het hiernamaals is, dat je niet beperkt bent in ruimte en tijd. Wim ontdekte al snel dat hij An kon helpen, en dat hij tegelijkertijd ook bij zijn zoon kon zijn, en ook bij zijn dochters. Een wonderlijke situatie was het in het begin voor hem, dat hij zijn aandacht zo makkelijk over verschillende mensen en plekken kon verdelen. Dat had hij in zijn aardse bestaan niet gekund.

Zijn kleinkind was hem extra dierbaar! Die had hij bij leven natuurlijk niet gekend, maar juist wel voordat het geboren was. Een luxe die de levenden niet hebben.

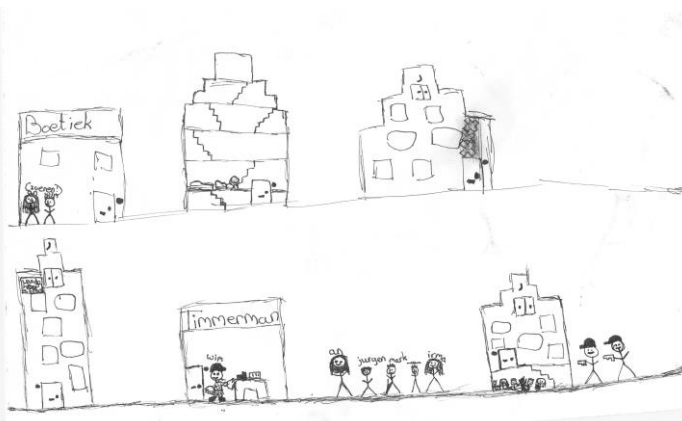
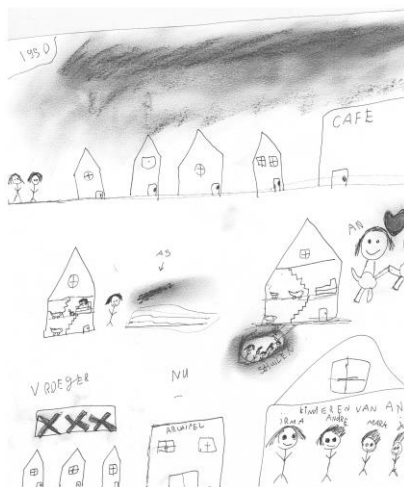
Als mensen sterven, gaat hun ziel naar de geestenwereld. Voordat mensen geboren worden, zijn ze in diezelfde sfeer. En zo kon het zijn dat Wim contact had met zijn kleinkind voordat het geboren werd. Ze maakten kennis met elkaar, raakten bevriend en innig verbonden.



De geboorte van zijn kleinzoon was als een afscheid bij een lange reis.
Verdrietig en hoopvol tegelijk.

Na verloop van tijd hoefde Wim zijn aandacht niet meer zo geconcentreerd bij An te houden, want hij zag dat het goed met haar ging. En zo kon hij zichzelf ook verder ontwikkelen. Hij bleek net als An ook een onvermoed talent te hebben voor helpen. Blijkbaar was dat het talent dat hen met elkaar had verbonden.

Wim hielp werkelijk heel veel mensen. Met kracht en energie, en ook fluisterde hij hen ideeën in, vooral bij mensen die met hun handen werkten. Inspiratie noemen we dat aan onze kant van het leven. Influistering noemen ze dat daar. Wim kon zijn eigen ervaring op die manier inzetten bij jonge mensen.



An was intussen naar Almere verhuisd. Wim was een ‘echte’ Amsterdammer geweest, maar hij voelde zich enorm thuis in dat nieuwe, frisse stadslandschap, waar alles nog van

de grond moest komen. Bouwen had hem in het bloed gezeten en blijkbaar zat het hem ook in de geest.

Toen An een paar jaar later terugverhuisde naar Amsterdam, omdat haar dochter haar hulp daar nodig had, bleef Wim zijn aandacht geven aan Almere.

Met een half oog keek hij naar de activiteiten van An. Hij vertrouwde haar volledig en het ging daar ook goed.

Veel Almeerse huizen zijn gebouwd en verbouwd onder de begeestering van Wim. Niet dat iemand dat in de gaten had, maar dat was voor hem geen enkel probleem. Hij genoot van de nieuwe stad. En hij hield de weg voor An vrij om weer terug te komen, zodra het kon.



Een paar jaar verder kwam ze weer terug. Hun dochter was naar Spanje verhuisd - de MS was in het warme klimaat beter te dragen – en An keerde terug naar de plek waar haar hart lag – waar Wim was!

Dat Wim een grote rol speelde in de kans om terug te komen naar Almere, naar Archipel, dat wist ze niet. Wim was daar heel vrolijk over. Hij hield ervan om haar te verrassen! Niet met bloemen, zoals de levenden doen, maar met kansen.

De hersenbloeding die An te verwerken kreeg, was eventjes heel heftig. Wim had het niet kunnen voorkomen. Hij had gezien dat het onvermijdelijk was en het gebeurde onder zijn ogen. Voor hem een zware opgave om zijn vrouw zo te zien. Het lijden van de mensen die je lief hebt, is vaak zwaarder dan het eigen leed, maar hij had vertrouwen in de toekomst. Het zou niet het einde zijn.

Wim had haar wel in het herstel en de verwerking kunnen ondersteunen. Dat zijn namelijk de zaken van de geest. De zaken van het lichaam waren voor hem onaantastbaar.

En zo staan de zaken nu!

Hoe het verder gaat? An en Wim zijn getrouwd en ze beloofden elkaar trouw tot aan de dood. En dat is precies wat Wim nu doet!

An hoeft echt geen haast te maken, want hij vermaakt zich prima. Het grote Almeerse bouwen leek even klaar, maar er zijn weer plekken waar zijn kunde als bouwmeester hard nodig is. En als het moment komt dat An overlijdt, dan zal hij haar opwachten. Dan neemt hij afscheid van zijn baan als mensenfluisteraar.

En An? Die heeft ook geen enkele haast! Ze vermaakt zich prima. Ze helpt hier, ze is aanwezig daar, ze voelt zich verantwoordelijk voor het welzijn van velen en die velen leunen op haar gezelschap en haar hulp.

Dus!

An leefde en Wim was gestorven, maar ze waren allebei nog lang gelukkig.

